

Meneer Steen en zijn reis door de Maas

Hoi. Mijn naam is meneer Steen. Ik heb die naam niet van mijn vader en moeder gekregen, maar van kinderen van het MaasBandProject. Zij hebben mij opgeroepen uit de rivier de Maas bij het dorpje Maasband. Ik wil je vertellen hoe ik in de Maas terecht ben gekomen en wat ik allemaal meegemaakt heb.

Ik zit samen met mijn vader, mijn moeder, mijn zusjes en mijn broertjes vast aan een hele grote berg. We wonen heel hoog op die berg.

Als ik naar beneden kijk zie ik aan de voet van de berg een groen grasveldje.

Ik wil naar beneden gaan om te kijken wat er allemaal op het grasveldje gebeurt, maar ik zit vast aan de berg.

Ik kijk omhoog en zie wolken en ik voel de zon warm op me schijnen.

Papa kijkt me aan en vraagt met zijn zware stem: “Heb je het warm genoeg? Want hoe warmer je het hebt hoe eerder je naar beneden valt”.

Ik kijk papa vragend aan: “Wat bedoel je, papa?”.

Papa legt het uit: “Als het winter is, dan is het koud en bevriest het water dat tussen de berg en ons allemaal zit. Als water bevriest dan zet het uit en worden de spleten een beetje uit elkaar gedrukt.

In de zomer als het warm is ontstaan er meer barsten in onze stenen en die bevroren weer in de winter. De regen zorgt voor het water in de spleten. Na heel veel zomers en winters zijn er veel barsten en vallen we van de berg af”.

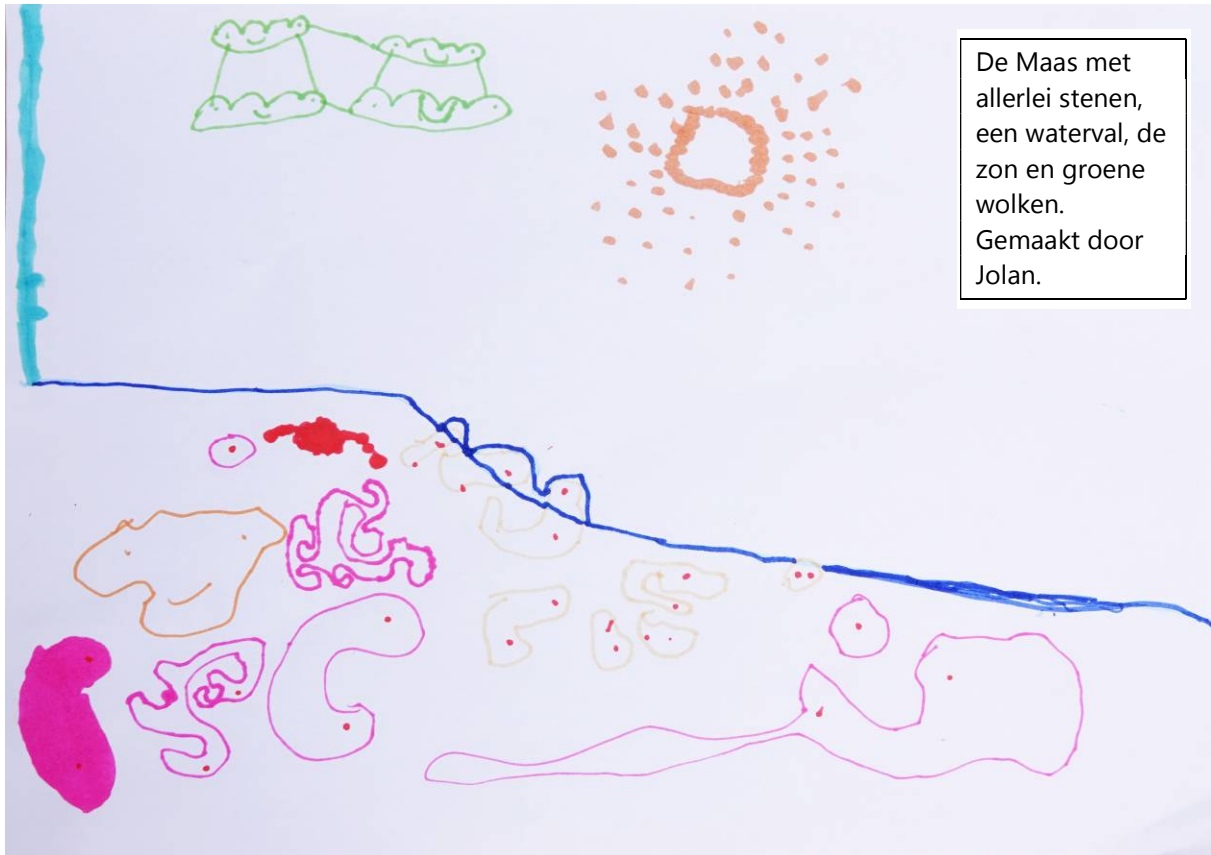
Ik kijk verbaasd naar mijn vader, dit wist ik niet. Ik ben zo blij dat ik na heel veel zomers en winters naar beneden kan gaan om te kijken hoe de wereld er daar uitziet.

Maar ik moet heel veel geduld hebben, want na duizenden jaren val ik pas naar beneden. Mijn vader en moeder zijn al eens naar beneden gerold en ik woon nog met mijn zusjes en broertjes op de berg. Op een mooie zomerdag is het zover, ik voel wat wiebelen. Ik kijk om me heen, maar zie niets gek. Dan voel ik weer iets en ik hoor een harde bonk, en daar ga ik. Rollend en stotend val ik omlaag, joepie!

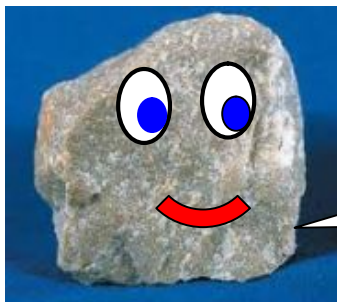
Het doet wel een beetje pijn en er vallen kleine stukjes steen van me af. Het is heel spannend, maar ik vind het ook een beetje eng. Zouden papa en mama beneden zijn? Zouden zij mij opvangen beneden aan de berg.

Na de lange weg naar beneden rol ik op het gras. Dat is lekker zacht, veel fijner dan de berg. Wat voel ik nu, het is nat maar het regent niet. Eindelijk lig ik stil en kijk ik om me heen. Dit is een rivier en er liggen heel veel stenen zoals ik. Ik ben erg moe, ik kijk straks wel beter, ik ga nu slapen en al snel droom ik van de nieuwe wereld.

De Maas met allerlei stenen, een waterval, de zon en groene wolken.
Gemaakt door Jolan.

Als ik wakker ben kijk ik eens goed om me heen, er liggen allemaal verschillende stenen, maar ik zie mijn vader en moeder niet.
Een mooie witte steen kijkt me aan en zegt: “Hoi, ik ben je nichtje Kwartsiet, leuk je eindelijk van dichtbij te zien”.

Eindelijk ontmoeten we elkaar. Ik ben Kwartsiet, je nichtje.

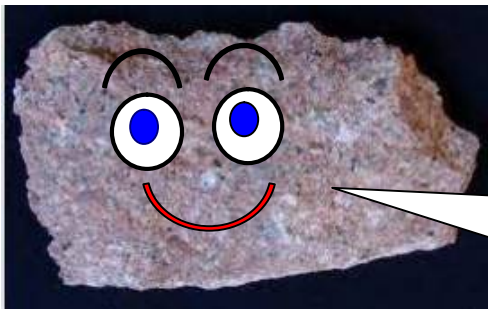
Ik kijk haar verbaasd aan maar dan beginnen er nog meer stenen tegen me te praten. Ze zijn allemaal familie van me.

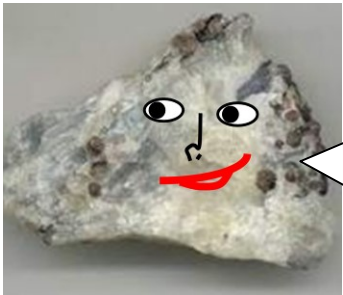
Aangename kennismaking, ik ben je tante Zandsteen.

Hey, wat doe jij hier? Ik ben je oom en ik heet Vuursteen.

Ik ben ook familie van je, tante Graniet heet ik.

Ik ben Kwarts, ik ben een beetje verlegen.

Zullen we samen verstoppertje spelen? Ik ben Leisteen.

Zelf gevonden
vuursteen
nagetekend
door Teun.

Ik ben blij dat ik zoveel familie heb, ik mis mijn papa en mama daardoor minder. Ik maak met iedereen een praatje. Ze vertellen mij over de rivier waar we in leven. De rivier heet de Maas en die komt helemaal uit Noord Frankrijk vanaf het Plateau de Langres. Daar komt het water uit de grond en dat hele kleine stroompje wordt de grote rivier van 900 km lang waar ik nu in woon. Door de regen en de sneeuw uit Frankrijk en België wordt de rivier steeds groter. Maar als het zomer is wordt de rivier wat ondieper en in de winter weer voller.

Ik schrik ineens heel erg, wat is dat geluid, iedereen is stil. Dan fluistert Kwarts: “Het is een dinosaurus, die komt hier altijd drinken uit de rivier.” Ik gluur naar de dinosaurus, die is groot, hoor. Maar ik ben niet bang, want ik ben zelf ook groot.

Jaren lig ik met mijn vrienden en familie in de rivier. Om de paar jaren komen er andere dieren langs. Na een tijdje ken ik ze allemaal. Er zijn geiten, aapjes, vogels, bizonen, wolven, olifanten, konijnen en nog veel meer beesten.

Soms gaat er een dier op me zitten omdat ik zo groot ben. De steenbok kan dan goed zien of er een vijand aankomt. Maar soms zit er een aap op me om lekker te zonnen of te schuilen voor een groter dier.

Een klein vogeltje maakt een nestje van de kleine steentjes die om me heen liggen. In het voorjaar komen er kleine vogeltjes uit het ei en ik zie ze opgroeien. De kleine vogeltjes proberen te vliegen en rusten uit op mij of mijn vrienden. Ik moet steeds erg lachen om de kleine beestjes.

Heel veel jaargetijden en jaren gaan voorbij. Tijdens een herfst vallen de blaadjes van de bomen en het regent al dagen. Ik voel dat het water aan me trekt. Het water duwt me omver en nog een keer en dan

begin ik zachtjes te rollen. Ik wil bij mijn vrienden en familie blijven, maar het water is te sterk. Het is wel leuk om zo door het water te rollen, als het maar niet te hard gaat. Ik rol en rol en weer slaan er stukjes steen van me af. De kleine stukjes rollen harder door het water en worden mooi rond en glad. Ik word wel steeds kleiner.

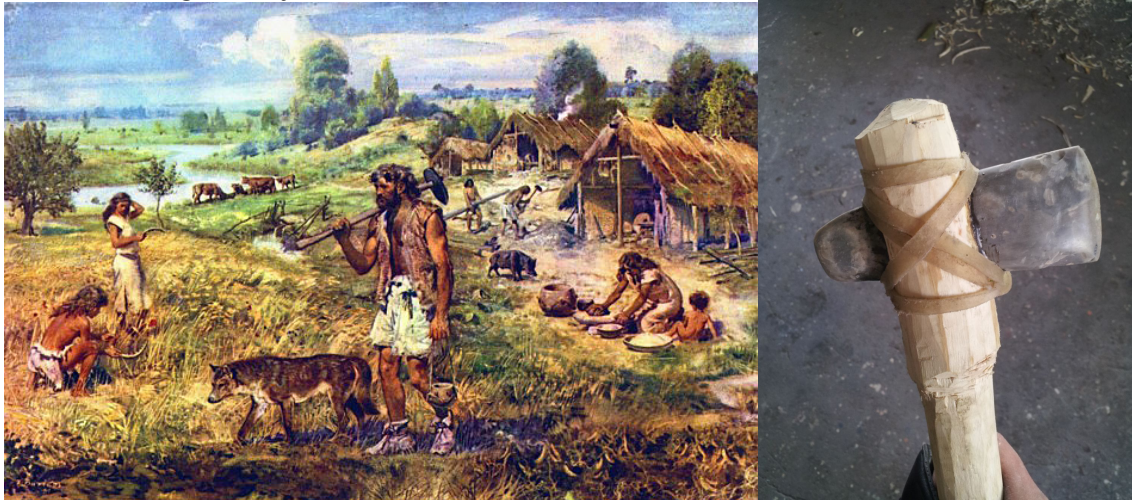

Meneer Steen ontmoet Mevrouw Steen. Getekend door Roos.

Na heel veel dagen rol ik niet meer en lig ik stil. Oom Vuursteen ligt naast me. We zijn erg moe en vallen al snel in slaap. Als ik wakker word hoor ik knallen, wat is dat nu weer? Er staat een Neanderthaler naast mijn oom Vuursteen. De Neanderthaler slaat met een andere vuursteen op mijn oom. Vuursteen kijkt me aan en zegt: "Ik word een vuistbijl of een mes, daarmee kan de Neanderthaler hakken en snijden". Mijn oom is erg blij dat hij kan helpen en geeft stukken van zijn Vuursteen aan de Neanderthaler.

De Neanderthaler gaat bij de rivier zitten en slaat met 2 stukken vuursteen tegen elkaar. Na een paar tikken zie ik wat vonkjes en even later brandt er een vuurtje. Ik voel de warmte van het vuurtje. De Neanderthaler gaat erbij zitten en maakt van de andere vuurstenen een vuistbijl en twee messen.

Duizenden jaren later komen de eerste boeren naar Stein. Zij gebruikten vuursteen om bijlen te maken en om daarmee bomen en bossen te kappen.

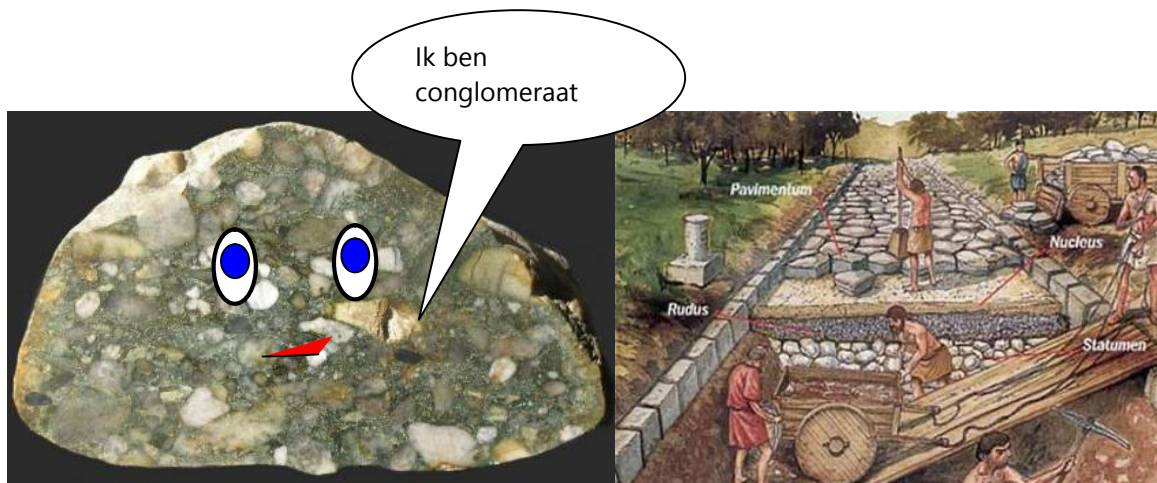
Ik lig met oom Vuursteen bij allemaal andere stenen die we nog niet kennen. En weer krijgen we verhalen te horen over de rivier en over de families van de nieuwe stenen. De mergelsteen vertelt dat zijn familie meegeholpen heeft om een mooie kerk te bouwen. Hij vertelt ook dat hij heel snel kapot gaat omdat hij zo zacht is. Ik ga tegen de mergelsteen aanliggen en er blijft

zand aan me plakken. De mergelsteen is gemaakt van microscopisch kleine schelpjes en die schuren er makkelijk af.

Conglomeraat vertelt dat hij uit allemaal kleine steentje bestaat die door een soort cement tot een grote steen zijn geworden. Hij ziet er heel mooi en apart uit. Zijn familie is door de Romeinen gebruikt om straten mee te maken. Meneer Steen heeft wel eens beton zien liggen op een brug en dat lijkt veel op Conglomeraat.

Een andere steen vertelt dat haar familie meegenomen is om een kasteel van te bouwen. Bij dat kasteel heeft de koning ook grote stenen in de tuin gelegd. De prinsjes en prinsesjes spelen daar vaak verstoppertje. Hun moeder, de koningin, gaat wel eens op een steen zitten om naar de spelende kinderen te kijken.

Er ligt ook een steen met een mooie rode tekening op haar vlakke kant. Ik heb al vaker naar haar gekeken, maar ze is erg stil. Eindelijk durf ik haar te vragen waar ze die mooie tekening van heeft. “Ik woonde in een grot waar ook mensen woonden. Zij tekenden een boot op mij en vertelden hiermee dat ze met een boot gingen jagen. Zo tekenden ze een stukje over hun leven op mij en konden andere mensen dit later ook nog zien”, vertelt ze.

Zo hebben alle stenen een eigen verhaal en een eigen geschiedenis.

Op een mooie zomerdag komt er een man langs gelopen, hij bekijkt de stenen allemaal. Bij een grote Vulkanische steen blijft hij staan en slaat met een bijltje een stukje van de steen. Daarna slaat hij er nog meer stukjes vanaf en de volgende dagen komt hij terug en blijft hakken op de steen. Ik snap er niets van, wat is die man aan het doen? Dan vertelt de steen: "Ik word een mooi beeld en de man gaat mij ergens heen brengen zodat heel veel mensen mij kunnen bekijken." De steen is heel trots dat hij veel mensen blij gaat maken.

Vele jaren gaan voorbij en ik heb veel vrienden gemaakt. We vertellen elkaar verhalen en spelen spelletjes. We spelen vaak, 'ik zie, ik zie, wat jij niet ziet', en dan hebben we veel lol.

In de tijd dat er veel regen valt voel ik het water weer aan me trekken en duwen.

Ik rol dan verder in de rivier en elk jaar word ik een beetje kleiner. De kleinere stukjes steen die dan van me afbreken rollen verder en verder, totdat ze bij de zee uitkomen. Ze zijn dan zo klein dat ze zand zijn geworden.

Over miljoenen jaren zal door de druk van de aarde weer een nieuwe berg van steen ontstaan waar de zandkorreltjes van mij in zitten.

Meisje zwemt in de Maas. De stenen in verschillende vormen. De zon en een spiegelkje. Gemaakt door Sanne.

Ik ben een trotse steen en kijk graag in het water naar mezelf. Tijdens de vele jaren dat ik aan de berg vastzat heb ik barstjes opgelopen. Deze barstjes zijn volgelopen met mineralen en nu zichtbaar als kwartsstreepjes op mijn lijf. Tijdens het rollen door de rivier ben ik weer mooi glad geworden en kun je die barstjes met witte kwarts nog mooier zien.

Het zal nog heel veel jaren duren voordat Meneer Steen als zandkorreltjes in de zee aankomt, maar wij zullen hem niet vergeten.

De deelnemende kinderen: Fenne, Roos, Sanne, Mees, Jolan en Teun.

Nawoord

In oktober 2021 zijn wij met bovenstaande kinderen bijeengekomen om te luisteren naar het verhaal van **Een zwerfsteen in de Maas: de geschiedenis van rots, naar kei, naar steen!**

Wil Klarenaar (vrijwilliger bij het MaasBandProject) nam ons mee in de geschiedenis en de toekomst van de steen in de Maas. Aan de hand van vragen en opmerkingen van de kinderen is bovenstaand verhaal tot stand gekomen. Na afloop van het verhaal hebben de kinderen tekeningen gemaakt over wat ze hebben gehoord over de steen en de rivier en die zijn in dit boek verwerkt.

Ik wil iedereen bedanken voor zijn en haar inbreng en enthousiasme.

Ingrid Lohuis (auteur van het verhaal en vrijwilliger bij het MaasBandProject).

Meer informatie over ons project op www.maasbandproject.nl